

Що оста'и перче каркмаліа,
Да ми лежить зміа тройногла'а,
Со дванаёсетъ мали зміульчина.“

195.

Митре и чума.

Посвѣршилъ сѣ Митре добаръ юнакъ
Сѣ посвѣршилъ не'ста отъ далеку;
Колку пѣрстенъ ми ѣ пѣрстенвало,
Си отиде во града Стамбола.
Три години тамо си седело,
Си спечали три то'ари азно,
Си киниса дома да си идеть.
Конакъ стори во пусто-но Скопѣ;
Ми преспало, на утро ми стана
И си зеде до четири коньи,
Си отиде вода да напѣтъ.
На бѣла чешма вода 'и напило,
Тамо найде една стара баба,
И ѣ рече Митре добаръ юнакъ:
„А егиди бабо, стара бабо!
Що кя бидить ово чудно чудо,
Скопѣ града я сумъ нокевало,
Сѣде слѣшамъ петли кѣде пекѣтъ,
Петли пекѣтъ и кучина лаѣтъ,
Люгѣ нигде, бабо, не сумъ видель.“
Тога велить она стара баба:
„Айти Митре, айти синко миле!
Ясъ не сумъ си, синко, стара баба,
Туку сумъ си, синко, цѣрна чума;
'Си-те люгѣ, синко, избегале.“
Тога велить Митре добаръ юнакъ:
„Жити бога, бабо, жити душа,
Погля'и го, бабо, пусти дефтеръ,
Аль сумъ и я на дефтеръ писано!“
Го погле'а баба пусти дефтеръ
Го погле'а и на часъ му рече!
„И ти, синко, овде си написанъ,